

ROZHODNUTÍ

Okresní soud v Bruntále jako věcně příslušný správní orgán dle § 2 odst. 1 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 2 písm. b) Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, rozhodl ve věci

žadatele: **P. N.**, narozen XXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXX

o žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, doručené Okresnímu soudu v Bruntále dne 13. 7. 2022,

takto:

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., za použití § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se žádost žadatele P. N. o poskytnutí informací **odmítá**.

Odůvodnění:

Žadatel P. N. požádal písemnou žádostí doručenou Okresnímu soudu v Bruntále dne 13. 7. 2022 s odkazem na ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen InfZ), a dále s odkazem na čl. 14 bod 1. mezinárodního paktu o občanských a politických právech, soud jako povinný subjekt o přímé poskytnutí informací, a to konkrétně

o zaslání anonymizované kopie rozsudku ze dne 5. 10. 2021 č. j. 66 T 84/2021-506.

Žádosti shora předcházela žádost žadatele P. N. o poskytnutí informací dle InfZ, doručená Okresnímu soudu v Bruntále dne 29. 6. 2022, která se týkala téže kauzy (žadatel se domáhal poskytnutí čísla jednacího rozsudku, v němž vyústilo jednání dne 5. 10. 2021 v 8.30 hod., 2. poschodí, dveře 210A, konané v trestní věci šíření toxikomanie).

Právo na informace je jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. V České republice je realizováno InfZ, který mimo jiné upravuje postup při vyřizování písemných žádostí. Omezení práva na informace, vycházející z principů uvedených v Listině základních práv a svobod a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, je přesně vymezeno v ustanoveních § 7 až 12 InfZ.

Samotná povinnost poskytovat informace vychází z ustanovení § 2 odst. 1 InfZ, které stanoví, že vyjmenované povinné subjekty mají podle InfZ povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Povinné subjekty tedy poskytují informace, které mají reálně k dispozici, resp. rovněž informace, které sice nemají, ale na základě povinnosti stanovené právním předpisem mít mají. Na vytváření nových informací se povinnost poskytovat informace v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 InfZ nevztahuje.

Dle § 8a InfZ informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Těmito právními předpisy jsou jednak ustanovení § 84 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „NOZ“), a jednak nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Morbicrová

2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).

Dle § 86 NOZ platí, že nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořizené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit.

Dle čl. 4 obecného nařízení o ochraně osobních údajů se osobními údaji rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

Dle čl. 5 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, osobní údaje musí být ve vztahu k subjektu údajů zpracovávány korektně a zákonným a transparentním způsobem; shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný.

Dle § 6 InfZ pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace, zejména odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází. Pokud žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji poskytne; to neplatí, pokud byla žádost o poskytnutí informace podána elektronicky a pokud je požadovaná informace zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup a žadateli byl sdělen odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází.

Dle čl. 14 bod 1. vyhlášky ministra zahraničních věcí ze dne 10. 5. 1976 č. 120/1976 Sb., o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, jsou si všechny osoby před soudem rovny. Každý má úplně stejné právo, aby byl spravedlivě a veřejně vyslechnut nezávislým a nestranným soudem, který rozhoduje buď o jeho právech a povinnostech, nebo o jakémkoli trestním obvinění vzneseném proti němu. Tisk a veřejnost mohou být vyloučeny z celého řízení nebo z jeho části z důvodů morálky, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti nebo tehdy, když si toho vyžaduje soukromý zájem stran, nebo mohou být vyloučeny v rozsahu, který je podle přísného mínění soudu nutný při zvláštních okolnostech, kdy by zveřejnění prejudikovalo zájmy spravedlnosti; avšak každý rozsudek vynesený v trestní nebo občanskoprávní věci bude zveřejněn s výjimkou případů, kdy zájem mladistvých osob vyžaduje jiný postup nebo kdy se řízení týká manželských sporů nebo opatrovnictví dětí.

Dle § 15 odst. 1 InfZ pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Jak již bylo naznačeno výše, právo na informace je základním politickým právem, z něhož plyne právo každého na to být informován o činnosti státu či jiných orgánů nadaných vrchnostenskou mocí. Nejedná se však o právo bezbřehé a žadateli automaticky nevzniká právo na veškeré informace týkající se působnosti dotázaného subjektu; v této souvislosti lze odkázat např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, ve kterém se uvádí: „Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj.

takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neoprávňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.“ Z toho pak lze dovodit, že právo na informace má charakter nástroje, který má být využíván jako prostředek účasti na veřejném životě.

Povinný subjekt při posuzování žádostí v režimu informačního zákona musí vždy vyhodnotit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací. Současně platí, že žadateli o informace může poskytnout jen takové informace, které nebude možno ztotožnit s konkrétní fyzickou osobou, právě z důvodu ochrany osobních údajů takové osoby. V rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení pak veškeré ostatní informace poskytne. Jestliže povinný subjekt odmítne žádost o poskytnutí informace byť jen zčásti, je povinen vydat o tomto odmítnutí rozhodnutí, které musí být řádně odůvodněno (§ 15 InfZ).

V daném případě se žadatel ve své žádosti domáhá informace, která se dle názoru povinného subjektu týká osoby jemu zjevně známé (žadatel již v předcházející žádosti o informace doručené povinnému subjektu dne 29. 6. 2022 disponoval značně podrobnými údaji, kdy spojení s konkrétní osobou již nelze vyloučit). S ohledem na výše citovanou právní úpravu tedy žadatel žádá o poskytnutí osobních údajů identifikované a jemu známé fyzické osoby, jelikož (ve smyslu čl. 4 obecného nařízení o ochraně osobních údajů) veškeré údaje této osoby jsou v tomto případě chráněnými osobními údaji, tedy i všechny informace uváděné v soudním rozhodnutí. Případná anonymizace rozhodnutí ve „standardním“ rozsahu, tedy v rozsahu jména, příjmení, data narození a bydliště fyzické osoby by v tomto konkrétním případě neměla stran ochrany osobních údajů osoby vůbec žádný význam, jelikož žadatel by i přesto přesně věděl, které fyzické osoby by se informace uváděné v rozhodnutí týkaly. Povinný subjekt je proto toho názoru, že tyto informace nelze žadateli s odkazem na § 8a InfZ poskytnout.

V návaznosti na požadavek žadatele na přímé poskytnutí informace dle § 6 odst. 2 InfZ povinný subjekt doplňuje, že dle instrukce č. 5/2020 Ministerstva spravedlnosti ze dne 8. září 2020, č. j. 16/2020-ODKA-MET, kterou se mění instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 20. června 2002, č. j. 20/2002-SM, kterou se upravuje postup při evidenci a zařazování rozhodnutí okresních, krajských a vrchních soudů do systému elektronické evidence soudní judikatury, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně dle § 19a odst. 1 citované instrukce: není-li dále stanoveno jinak, soudy zveřejňují rozhodnutí ve věci samé v agendách uvedených v příloze č. 2 této instrukce. Dle označené přílohy č. 2 pak okresní soudy v rámci trestní agendy zveřejňují rozhodnutí o trestných činech podle **§ 331 až 333 trestního zákoníku**. Zveřejňování trestních rozhodnutí se tedy týká pouze vyjmenované skupiny trestných činů (trestné činy spojené s korupcí), nikoliv paušálně všech vydaných trestních rozhodnutí. Žadatel se svým podáním domáhá poskytnutí informace, která není zveřejněnou informací. Je tedy vyloučena možnost, aby povinný subjekt požadovanou informaci (rozsudek v trestní věci) poskytl ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 InfZ.

Povinný subjekt má dále za to, že je rovněž na místě zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 AS 21/2011-166, dle kterého údaje zveřejněné v soudním řízení nadále mohou požívat ochrany jako osobní údaje a není možno s nimi libovolně nakládat. Je třeba vždy bedlivě rozlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Nejvyšší správní soud také připomněl, že veřejnost vyhledávání rozsudků stanovena článkem 96 odst. 2 Ústavy je něco kvalitativně jiného, než další veřejné šíření informací v tomto rozsudku obsažených. Dle názoru povinného subjektu právě s tímto názorem Nejvyššího správního soudu koresponduje čl. 14 bod 1. vyhlášky č. 120/1976 Sb., o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, který

nelze v celém svém kontextu (i v kontextu doby, kdy vyhláška vešla v platnost a účinnost) vykládat jako povinnost zveřejňovat vyhotovené písemné znění rozsudku v trestní věci, ale jako povinnost tento rozsudek veřejně vyhlásit a odůvodnit.

Ústavně zakotvená práva jsou rovnocenná, proto je nutné v každém jednotlivém případě zkoumat, které z těchto práv je třeba v dané situaci upřednostnit. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řešení této kolize spočívá v tzv. testu proporcionality, který sestává ze tří kritérií, a to testu vhodnosti, testu potřebnosti a porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv – v daném případě práva na poskytnutí informací a práva na ochranu osobnosti a osobních údajů. Sám žadatel neuvádí, jak hodlá získané informace využít, povinný subjekt tedy nespátřuje v poskytnutí požadovaných informací žádný širší význam pro demokratickou společnost. Nadto jsou žadatelem požadovány informace o trestním řízení, které dosud není pravomocně skončeno. V posuzované věci jednoznačně převažuje zájem na ochraně osobnosti dotčené osoby, kdy poskytnutím požadované informace by došlo k neoprávněnému zásahu do jejího práva na ochranu osobnosti, osobních údajů a jejího soukromí. Právo žadatele na informace v porovnání s právem fyzické osoby na ochranu osobnosti zde při uplatnění principu proporcionality neobstojí.

Ze všech výše popsanych důvodů povinný subjekt rozhodl o odmítnutí žádosti žadatele ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále k Ministerstvu spravedlnosti České republiky.

Bruntál 22. července 2022

Mgr. Hana Rapušáková v. r.
předsedkyně okresního soudu